

Regio

🕒 5 min.

Wonen op 50 meter van de snelweg

Stel uit Groessen verliest de oprijlaan en stukje grond aan A15 en blijft met de rest zitten

Gevangen zitten ze. In hun zelf gecreëerde paradijsje. Komt door de A15. Hoelang dat nog zo is? „We hebben geen idee. Het hangt als een soort van zwaard van Damocles boven ons. Wonen we straks echt op steenworp afstand van een heel drukke snelweg of kunnen we weg?"

Wout Dusseldorp

Groessen

Theo van Haeren heeft het gevoel dat hij geen kant op kan. Waarom? Hij woont werkelijk in een prachtig huis, compleet met oprijlaan en riante tuin.

Toch wordt hij het liefst vandaag nog uitgekocht door de overheid. Met plezier wonen in hun huis in Groessen doen Theo en zijn vrouw Ingrid al een hele tijd niet meer. „Dan sta je in de moestuin en denk je: waarom zou ik hier nog wortels gaan zaaien? Waar doe ik dit nog voor?"

Het heeft alles te maken met de A15. Specifieker het doortrekken van die snelweg naar de A12. Al jaren wordt erover gesproken. „Sinds 1958 al", zegt Theo. „Dus ook toen wij in 2001 deze woning kochten wisten we dat men daarmee bezig was."

Toch kochten ze de vervallen boerderij met ruim 5000 vierkante meter grond aan de Schraleweidsestraat. „We zagen dat we er iets moois van konden maken. Een plek om onze kinderen op te laten groeien, maar ook als een stukje pensioen. Verkopen als de kinderen uit huis zijn en dan wat kleiner terugkopen."

Over de komst van de A15 dachten de twee in die tijd echt niet na. „Ook omdat er absoluut niets concreets op tafel lag. De weg kon nog op verschillende plekken komen. De kans dat hij vlak langs deze woning zou gaan lopen was net zo groot als dat hij bij Zevenaar kwam te liggen."

Rechtszaken

De laatste jaren is dat beeld bijgedraaid. Naarmate de plannen concreter werden, kwam de snelweg steeds dichterbij het huis van Theo en Ingrid. Het enige dat niet kwam, was duidelijkheid. Milieuclubs proberen de komst van de

weg namelijk tegen te gaan. Meerdere rechtszaken zijn er al over gevoerd. Inmiddels ligt de doortrekking van de A15 bij de hoogste rechter van het land.

„Maar ook die laat weten nog geen besluit te kunnen nemen, dus duurt het weer maanden langer voor wij duidelijkheid hebben." De woning verkopen zit er volgens het stel niet in. „Wie wil dit kopen, als je weet dat er straks een snelweg langs het huis loopt?", vraagt Ingrid zich af.

Ze proberen het daarom niet eens. Te meer omdat er ook al ruim vier jaar een onteigeningsprocedure loopt. „De overheid wil een kleine 800 vierkante meter grond hebben", vertelt Theo terwijl hij de brief van Koning Willem-Alexander in een vuistdikke ordner opzoekt.

„Heb je dat wel eens gezien? Een brief waarin je medegedeeld wordt dat je grond wordt afgepakt?" Het is een fraai opgemaakt stukje schrijven. De boodschap is een stuk minder plezierig. „Ze bieden een bedrag, doen er een kleine schadevergoeding bij en dat is het", zegt Theo. Om hoeveel geld het gaat, vertelt hij niet.

Onverbiddelijk

Op een luchtfoto (zie hieronder, ook op het kaartje) is te zien wat de onteigening betekent voor Theo en Ingrid. De oprijlaan en een hoek van hun perceel moeten eigendom worden van de staat. Ze zijn er nog tegen aan het procederen. Al jaren. „Maar we komen geen steek verder. De overheid is onverbiddelijk. We hebben ze meerdere keren gezegd: koop dan alles op. Maar nee, het geld is op zeggen ze."

Rijkswaterstaat bevestigt dat de woning niet gekocht gaat worden. 'Alle woningen die binnen het tracébesluit vallen, zijn al aangekocht', laat een woordvoerder schriftelijk weten. 'Wel kan er waardedaling zijn van een woning. Voor deze vorm van schade kan compensatie aangevraagd worden.'

Die waardedaling wordt door de overheid zelf onderzocht, zegt Theo. „Met acht man sterk waren ze hier. Twee maanden duurde het uiteindelijk voor we het taxatierapport kregen. Om de waarde te bepalen hadden ze gekeken wat vergelijkbare huizen in een straal van 15 kilometer rond Groessen kostten."

„Je kunt je voorstellen dat we heel verbaasd opkeken toen we ineens huizen in Wijchen in het rapport zagen staan. Dat ligt toch echt wel een stukje verder dan 15 kilometer van Groessen", zegt Ingrid. „Maar als je van Groessen, Groesbeek maakt dan kan het wel zo'n beetje."

Volgens het stel laat het zien hoe de overheid erin staat. „Wij kunnen hen niet zoveel schelen. We zijn maar één huis. Eén gezin. Het is David tegen Goliath. We hebben ondertussen al flink wat geld uitgegeven aan rechtszaken. Onze spaarrekening is niet oneindig. Wij kunnen het niet opnemen tegen de schatkist van het Rijk."

Geen geluidsschermb

Daarnaast staat het huis, zo staat in de stukken, ver genoeg van de toekomstige snelweg af. „Ongeveer 50 meter, gemeten vanuit het hart van de weg", zegt Ingrid. „Daardoor komen we ook niet in aanmerking voor een geluidsschermb of extra isolatie van de gevels. Een aarden wal van 2 meter, verder komt er niks."

In dat opzicht heeft het nabij gelegen Helhoek het beter voor elkaar. Daar wordt de weg verdiept aangelegd en komt er een soort deksel op te liggen. „Mooi dat de overheid hen wel heeft geholpen. Voor ons een nadelige keuze. Hierdoor is de weg iets komen te verliggen waardoor wij nét buiten de uitkoopgrens vallen", zegt Ingrid.

Terwijl uitkopen volgens het stel toch echt de enige oplossing is. „We hoeven hier echt niet rijk van te worden, maar het kan toch niet zo zijn dat wij nu met de gebakken peren zitten omdat de overheid graag deze snelweg wil bouwen? Als ik mijn geld vergokt of verzopen had, dan had je me echt niet horen klagen. Maar nu bepaalt de overheid over ons geluk en hebben wij geen enkele inspraak."

Het knaagt aan ze. Ze voelen zich genaaid. „We hebben altijd het gevoel gehad dat de overheid het goed met ons voor had. Misschien waren we te goedgegelovig. We hebben ze allemaal op bezoek gehad. Hooggeplaatste mensen van de overheid, de burgemeester, noem het maar op. Ze horen ons aan, snappen dat we het moeilijk hebben en sluiten af met: we kunnen er niet zoveel aan doen."

'Koop ons uit'

Om hulp roepen is voor Theo en Ingrid hun laatste mogelijkheid. „Er moet toch iemand met zeggenschap zijn die ziet dat dit echt niet kan. Koop ons uit. Wij staan op met onzekerheid en gaan ermee naar bed. En gaat geen dag voorbij dat we er niet mee bezig zijn. Gun ons ook ons leven terug", besluit Theo.